

חיפה בחורף

חיפה בחורף היא חתוף עץ יפני שם מצפה לי משי הגשם, הרך בגשמים לבנין הכרוב נרדם לו בשיחים הלחים ומן השלוליות שלל הזיות עולות כאד עם עדנת צננים חיפה בחורף מרחפת באויר והאפק הוא לפעמים מפרש עשוי גיר ארו כפצע בבטן העיר בא ערב רבב שמש.

במקום מסע

ימים רבים הלכנו המיה בין צננים ולא ידעתי כי אני הולך בשלג בלכן העמק של המאה המשעשעה את כדור הארץ הקיפו ספינות המן אמריקה! אמריקה! אנו באים אליך על ביצה פילוסופית המקרה גלגל אותנו במלא אור המלים ראיתי את אירופה הפוכה בעוד דמנו בשחיות פרפר צובר שיאים גם הנפש המחשבה רצות במסלולים מקבילים עוברות על פני משוכות חליפות נפתחו ונסגרו גופות מתהפכים כמו בהתעמלות על מכשירים ולא ראיתי איך סתו אסיתי מבעד ברדלס של צננים בזהק השלג בזהק בחלום נוף צופים לקבוצת לבנים הרגע ערבות שהימליה עברו בקם שרקתי שצטות קרנף יפני ואת צבי גובח מול צפרים חלפו חיות השלג וחיות העץ תאנה היא לפעמים ריצה למרחקים ארכים קשהינו מעל יצרות הנחשת של אפריקה שדים טסמניים התרוצצו בערונתה היא תופסת בי כמו שתופסים מוט ארץ ומקפצת לגבה.

אכן מאבני המקום לא תוכל לשים מראשותיך, כי כבדה האבן ונכבד המקום ובראש מכבידים חלומות החול אשר עברת בכביש אל המתלה, הפתל המזרחי קראו לו, אכל לא גלינו אלא שלט ושביל צדדי המוביל אל גיא נעלם, מצב תותנים אולי, שאנחנו בשריון שמרנו בסוד זכרון, הפתל המזרחי — אני רואה בסתר הנדבכים יונים שוכנות, סוקרות את הפתקים שנתנו יהודים למקרא קרש, לתקע שאלת פתרון לתלומות עולים ויורדים, והיונים הזמיות: הורה, היה היה פתל אישם במדבר סיני, הורה ותמלקמה נגמרה, והפתל הוא רק חול הוא, הורה, זמאן נתלם על אבני המקום הזה הוא הוא שלום.

נעים בסון — ריחוף

לארץ קל הדרך היא קימת אם כי לרגעים אור השחב והקירות מצטמצמים ללא נשוא על דרך הנסיגה שומרים פלבי-הסף בנביחה מתמדת של תקוות לא שאלים יותר לרצונות מתנהלים רק חסר היכלת להתחרט בחרה אל תוך העיר וההמשך לאינשהו סוף בינתיים מתמלאים עפר ממפולות במעברים צרים מכוננים את גוש האדמה שיכסה על פי המחלה

רוני סומק

שיר כמו שריטות הרוח

תלילה, כמו שריטות הרוח, אתה בצפוני תולדות הבר, עובר בילדות שגשגו לנצח בקצות האצבעות עובר פלומות פרוה עובר בנגיעה וקבר 26 שנה גדל מחוץ לרחם, לא ארצה בחרף, לא חלילים בערף תלילה, כמו שריטות הרוח, אתה בצפוני תולדות הבר, שומע פסנתרים שומע פנורות שומע אלטון ג'ז, מיטב הלהיטים — חלק ב' ודומה שמצטער היא המלה הקשה ביותר

פרשת

ההתנחלות של משפחת קדומי

(פרק מתוך "השקט הנפשי", רומאן-בכתובים)

אהוד בן עזר

בוצת אוהלים ניצבה על גבעה טרשית במורדות הריי-אפריים, צופה אל פני השרון, דחפורים חרקי, עקרו עצי-זית והכשירו דרכי גישה, קבוצת פועלים ערבים משכה את התקינה קו צינור מים. בדרך זמנית ומשובשת העפילו אל פסגת הגבעה משאיות ומכוניות פרטיות, שאחדות מהן גוררות קאראוואנים למגורי רים, אנשים הוציאו צידניות, כירות-גאז ניידות; צולים שיפודי קאבאב וששליק, שני אברכים מזוקנים, אחד ג'ינג'י והשני ממושקף, מחזיקים אתרוג ולולבים, עברו מאוהל לאוהל, חילקו כפות-קרטון שחורות והפצירו לברך על המינים. היתה איוו אווירה חגיגית של פיקניק המוני. דגלי כחול-לבן נתחבטו מדי פעם בקול טפיחה של משב רוח-סתיו פתאומית, ועשן דוכני הצלייה של הבשר הסתלסל, לעיתים משתופף כוחל, לעיתים מתמר לאיטו אל-על.

הם השאירו את יובלי אצל סבתא, ובאו ב"פולקסוואגן" ה-ישנה שלהם, ולקחו עימם את אוריית-לה הצולעת מעט. רמי, שאהב לדשדש בסנדלי-העץ שלו כל אימת שיכול היה להשיל מעליו את תלבושת היום המשרדית, נאלץ היה לצערו לנעול את נעליו הגבוהות, אחרת לא הסכימה את לצאת לדרך. אך הוא הצליח להחביא בתא-המיטען את כפפיו האהובים — שם, במפגור, עוד אשתמש בהם רבות, — היריה לעצמו כשהוא לוחץ על דוושת הדלק, והכפפים כה קרובים, ממש מעל כפות רגליו, נוקשים קלות על רצפת התא. היקצו להם אוהל לא גדול ולא חדש במיוחד, בקרבת המקלחות. איה היתה מלאה טענות מההתחלה. — ה"פולקסוואגן" תיהרס במעלה הגבעה! — תחת הסלעים מסתתרים לבטח עקרבנים קטנים! את ממש גייס המישי! חשק רמי שפתיים בדרך, וכמעט

דרס עז חומה שטיילה לפנייה לתומה. "יותר טוב שתסתכל על הכביש!" "שתלך העז הזאת קיבינימאט. היא בטח חברה בפת"ח!" "במפגור!" "אולי תפסיקי?" "מפגור זה לא שם מתאים למוסד למפגרים?" "אם את ממשיכה לדבר כך — אני מוכן ברגע זה לסובב את ההגה, וחוזרים הביתה." "לא-לא. תמשיך. לכל שגעונותיך אני כינור."

"או. קי. אני חושב שזה האוהל שלנו", החל רמי פורק את הציוד מגג ה"פולקסוואגן", ונשאו לאוהל. "רגע, רגע, מה זה כאן, שכונת חאפ?" — התרעמה איה, "שכל אחד תופס לו את המקום הכי טוב!" — ומיד הסתלקה לה לבדה, לבדוק סביב-סביב אם מישהו אחר לא קיבל אוהל ומקום טובים משלהם. היא טפפה בנעליים שעקבו נמוך, אך על הקרקע, המלאה בליטות-אבן וגבשושיות אדמה קשות, היה די גם באלה כדי להקפיץ מצד אל צד את עכוזה השמנמן בניידות היתה בו מעין התגרות גלוויה. והתופעה הבלטת הזו משכה אתריה תשור-מת-לב והרמת גבות משעה שמשפחת קדומי התמקמה באוהלה שבגבעה.

עד מהרה החלה איה מזיעה וצמאה בעקבות סוורה. ובדרכה חזרה לאוהלים עצרה ליד שלושת הערבים שעבדו בחיבור צינור המים למקלחת ובסידור הביוב הזמני. הללו עמדו והפסיקו עבודתם בהתקרבה, ולטשו עיניים, מקווים אולי לראות עוד מעט את אחוריה, בהתרחקה מהם. איה הפעילה את מעט הערבית שזכרה מכית-הספר (היה לה כשרון מיוחד לשפות). ופנתה לאחראי, בחור שמנמן ושחור-שיער ובעל ארשת פנים לבבית.

"פי מויה? בידי מויה מנשן גשתה—" "הבחור ענה לה בעברית צחה: "גברת, המים לא הגיעו." "מתי יגיעו?" "בעזרת השם, עד הערב. יש טאנקר על יד אוהל-מרבאה." "אני רואה שאתם כבר יודעים כאן עברית לא-רע." "אני בכלל לא מבה, גברת. אני מכפר-קרע. עבודה שלי — גנן בתי-משותפים בנתניה." "אז מה אתה עושה פה?" "ביקשו ממני אקח עבודה בה בקבלנות. עם בועלים מבה. יאללה, יא-כאסלאן... זירו אחד מהם, בגסות-מה, קולנית אך לא מרושעת, כמבקש לעשות רושם על איה. "ליש תוקפן זיי רמזור!" (למה תעמוד כמו רמזור!), ולאיה — "אם תצטרכו משהו תשלחי לקרוא אותי. שם שלי יוסי."

כשהתקרבה איה לאוהלים עברו על פניה הג'ינג'י והממושקף, שני האברכים עם הלולבים והאתרוג, משימים עצמם שאינם

רואים אותה כלל. "שמע, התנפלה על רמי, הלא הבטחת לי שלא יהיו פה שום 'חניוקים'! רק עובדי התעשייה האווירית — "ש... ש... היסה אותה, "כאן לא רמת-אביב." "מה ש... ש... אתה חושב שזה תענוג לעבור ולראות איד הם מזוינים אותך במחשבות הארוכות שלהם בלי להניד עפעף? כבר יותר טוב שערבי מביט בך! עוד מעט אצטרך לבקש רשות מה'דוסים' כל פעם שיתחשק לי לאורר קצת את התחת שלי בשמש. אתה יודע שאני שונאת אותם. ממש אלרגית להם. שילכו לחוף-הים שלהם, אדוקים לחוד, ונשים לחוד —

"או. קי. או. קי. אם את לא מפסיקה להשמץ — אנחנו מקפלים את האוהל וחוזרים מיד הביתה." "לא רוצה הביתה!" באה אוריית-לה צורחת ומקרטעת מאי-שם שמאחורי הסלעים, וזר פרחי-בר מאובקים ומצומקים בידה. — "רוצה סטייק עם חומוס בפיתה?" "עוד מעט. אבא רק יגמור לסדר את האוהל, וידליק את הכירה." הרגיעה רמי.

"רמי, אמרה איה. "שלא תהיינה לך אי-הבנות. אני הבאתי סטייק לבן!" "מה איתך, כל עם ישראל צריך לשמוע אותך? את זה אפילו לכלבים אסור לזרוק כאן!" "בוקר-טוב רמליה, זה מקום קדוש כאן? לא ידעתי." "את לא חושבת שצריך קצת טאקט וסובלנות? אוכל זה לא הדבר הכי חשוב בחיים. אמרתי לך — כאן לא רמת-אביב. תארי לך שפתאום היו באים ומקימים לך בית-כנסת בתוך הבית הפרטי שלך!"

"ומה מקימים שם, לא בית-כנסת?" הצביעה איה לעבר אוהל שניצב במקום מרכזי, ליד הבמה, ואשר אליו גישאו ספסלים וארון-קודש-נייד, מעוצב בסגנון הרבנות הצבאית. "אבא, אימא, תפסיקו לריב כל הזמן, התערבה אוריית-לה כשהיא מושכת חליפות בזרועותיהם. "אני רוצה סטייק, סטייק עם חומוס בפיתה! הבטחתם לי, כשאבריא — "עוד מעט אבא יקפוץ איתך לנתניה ויקנה לך סטייק בפיתה."

"תסלחי לי על הביטוי, איה. אבל את פשוט מטומטמת. מה את חושבת, שנתניה זו הסטייקיה שבפינה? הלא רק הבנוין עולה כמו שלושה סטייקים!" "בסדר. בסדר. לא אמרתי כלום, רמליה. נשב ונאכל את הבנוין!" "אי — מא! אני רוצה הביתה!" — החלה אוריית-לה מיללת, וברחה לעבר שורת האוהלים.

למטה בכביש כבר נתארגנה הפגנה של מתנגדי ההתנחלות. נתאספה שם חבורה מגוונת של נערי קיבוץ ותנועת-נוער, עיתונאים, משוררים, סופרים, ציירים ומרצים באר-